

TURCZI ISTVÁN

Mindent a szemnek*

A napok, mint a folyó áramlása, olyanok voltak.

Azrael az első héten minden nap szolgálatban volt, Elzával felváltva, a páros napokon reggel héttől kettőig, a páratlan napokon délután kettőtől este kilencig. Éjszakára szerencsére ott volt nekik Vendel bácsi, felmentő sereg gyanánt, akit hatalmas, elálló fülei után a személyzet csak fülesbagolynak hívott.

Azrael gyorsan beletanult. Ha Elza nem sertepertélt volna folyton körülötte műszakváltás után, még gyorsabban is elsajátította volna a rutint. Elzával igazából nem volt semmi baj, jól megértették egymást, sokat köszönhetett neki. Köszönte is, aminek az lett a mérhető következménye, hogy a lány növelte a védenca korrepetálására fordított tiszta időt.

A legtöbb nőt nem befolyásolják a tények semmilyen irányban.

Elza időközben levágatta és befestette a haját, majd látva, hogy a fiú nem az általa elvárt hőfokon lelkesedik érte, megint új frizurát csináltatott magának. Tépettre vette a fazont, melírcsíkokat rakatott rá, és előre fésülte. Hozzá egyre vadabb pólókat és egyre rövidebb szoknyát kezdett hordani.

Látnia kellett, mit csináltak a fején, és hogyan állnak rajta a butikból vásárolt bevetős cuccok, mert a szemüvegét az összhatás kedvéért próbaidős kontaktlencsére cserélte, de valószínűleg nem akarta látni.

Durcásan felcsücsörített felsőajkát szexisnek szánt nyelvmozdulatokkal gekkószerűen nyalogatva ellenőrizte a beérkező számlákat, szállítóleveleket, rendeléseket, lemondásokat, konferenciaigényeket, szobaszervíz-diszpót, ő-tudja-még-mit. Arra is éberen figyelt, hogy a társánál időről időre igen élénken érdeklődő hölgyvendégeket ő lássa el útmutatással.

Úgy képzelte, a jó végül elnyeri majd jutalmát, és ez a jó: ő, Elza, a jutalom pedig Azrael, a barna herceg lesz. Emlékeiben még halványan élt pár olyan mese, ahol az történt a jóval, ami amúgy nem szokott. Ez éltette őt, és a fiú szelíd tekintetéből kódolható hitetlenkedő ámulat.

Ténykérdés, hogy megdolgozott a jutalmáért rendesen. Más lapra tartozik, tényleg másra, hogy az események egészen eltérően alakultak, és ez legkevésbé sem Elza malmára hajtotta a vizet.

Az a mondat, hogy „a napok, mint a folyó áramlása, olyanok voltak” nem véletlenül került oda, ahová került, mert Azrael a betanulási szakban bármennyire szere-

* Részlet a Palatinus kiadónál az idei Könyvhétre megjelenő *Minden kezdet* című regényből.

tett volna egy-egy teljes napra kiszakadni, nem mehetett el a kirándulni, nem barangolhatta be az érkezésekor megismert gyönyörű vidéket. És nem azért, mert különösképpen tiltották volna neki. Egyszerűen annyi történt, hogy a műszak végére rendszerint hullafáradtan botorkált el az ágyáig, és nem egyszer zuhanyozás nélkül, ruhában nyomta el az álom.

Az egyik reggel azonban, amikor épp délutános volt, kivételesen frissen ébredt, és arra szánta el magát, hogy felkeresi azt a kis folyót, amiről Elza áradozott neki. Lopakodónak hívták a folyót, ahová vágyakozott.

A névadó elődök bölcsességében lehet bízni, ez már számtalanszor bebizonyosodott.

A Lopakodóhoz a Kastélyszálló felől viszonylag jól megközelíthetően, jelekkel tarkított turistaösvényen, északi irányban vezetett lefelé az út. Ezúttal is kísértést érzett, hogy letérjen a kijelölt útról, de gazdálkodni kellett az idejével, nem kockáztatott.

A felszálló reggeli pára sapkát húzott az alatta lustálkodó dombokra. A nap erősödő sugarai reflektorként pásztázták a harmattól csillogó völgyet. Madarak sivongtak, szél súgott, állathangokat erősített fel az üzenőfalként működő lépcsőzetes katlan.

Kommunikált a táj.

És az igazi meglepetés még hátra volt.

Hallotta a folyót. Még nem látta, de már hallotta diszkréten hívogató csörgedezését. A csobogást, ami olyan volt, mintha a közelben egy láthatatlan óriás a kavicságyra engedné ki vizeletét.

Amikor meglátta, még a lélegzete is elállt. A folyó, amely nem volt szélesebb Azrael magasságánál, úgy tekergőzött zöld kígyó módjára a méretesebb kövek, fatönkék és földbuckák között, hogy az avatatlan szem alig venné észre az útját őrszemekként őrző fák fölébe boruló sűrű lombjaitól. Az a szakasz, ahol Azrael megállt, tökéletes búvóhely lehetett volna annak, aki a természetben keres menedéket.

Lenyűgözve lépett be a lombsátor alá, ránézett az órájára, mielőtt levetette volna, majd ugyanannak a mozdulatnak a lendületével ledobott magáról mindent.

Meztelenül állt, de a lombok olyan erős védettséget adtak, hogy akkor sem érezte volna magát feszélyezve, ha történetesen egy lánycsapat piknikezik a folyó másik oldalán.

Ötcentis, motyogta befelé nevetve, amikor lassan beleereszkedett a vízbe.

Pontosítsunk: megállapítása nem a vízmélységre, hanem saját méretének drasztikus megváltozására vonatkozott. Férfiassága ugyanis a hideg víz hatására kb. ekkorára zsugorodott elemi gyorsasággal.

Ötcentis, motyogta most is, néhány fárasztó nappal a folyónál tett villámlátogatás után, félig nevetve, félig bosszankodva a bolthajtásos fürdőcsarnok öltözőjében, amikor csupaszon maradt alsótestére pillantott.

Mondjad, hallotta Maxi hangját a piszoár felől, ugye, jó rád.

Az úszómester és válási olimpikon, aki híres volt a humoráról, kisdolga végeztével nyögött párat, majd amikor két-három recsegő fingot is sikerült kipréselnie magából, megkönnyebbülten felsóhajtott: Többet ér, mint egy rossz baszás.

Azrael felhúzta a kölcsön kapott fürdőnadrágot, igazított egyet az állásán, és megnyugtatta új barátját, hogy amíg nem vesz magának újat, ebben fog domborítani.

Ma először ment le úszni, és szembesült a problémával, hogy valójában nincsen fürdőnadrágja. Hogyan fog így fürödni. A folyóhoz most mégsem mehet le. De Maxi kéznél volt, és előhalászott neki egy nem kimondottan újszerű fürdőnadrágot a mentőládából.

Azrael aggódva fogta kézbe, úgyszólván elment a kedve a fürdőzéstől.

Ha ez a gatyá mesélni tudna.

Kissé zavarta, hogy lila volt, viszont méretre éppen megfelelt.

Na, mi lesz, lányok, kiáltotta Maxi, amikor egy órával a zárás után berúgta a kihalt fürdőcsarnok személyzeti ajtaját. Tegyük hozzá, csapóajtó volt.

Úgy beszélt, olyan hangsúllyal, mintha máris bugyik röpködnének a levegőben, holott az uszoda szinte teljesen üres volt, csak a szauna felől lehetett érzékelni némi mozgást. Néhány nedvesen fénylő arc és ülep foltjait. De lányok voltak, ebben nem tévedett.

Nézzétek, kit hoztam nektek. Itt az új farkangyal. Romlatlan, friss hús, sűrű haj, görögös arcél, mit akartok még.

Azrael már hátrált volna kifelé.

Ez a fajta felvezetés egyáltalán nem volt ínyére, még mindig nem szokta meg Maxi stílusát. Majd elsüllyedt szégyenében, a legszívesebben elbújt volna, ám az úszómester vasmarokkal tolta őt maga előtt végig a kabinsoron a gőz irányába.

Átok kis boszorkák.

A szauna előtt abbamaradt a mozgás, az élőkép megmerevedett. Csend lett, de csak egyetlen elmosódó pillanatra.

Ne kéressétek magatokat, jövünk, szorítsatok egy kis helyet, ha nem akarjátok, hogy megszorongassunk benneteket.

A különös élvezettel felpattintott ká hangok puszkagolyókként pattogtak egyre hangosabban és keményebben egyik mozaikfaltól a másikig.

Vannak férfiak, akik a hülyeségeikért cserébe azt várják, hogy imádják őket. Még nem világhíresség, de terjedőben van.

Fenti kitétel további elemzés tárgya lehetne, de ahogy Maxi és Azrael közeledtek, oszlott a gőz, és az addig csak foltokban látható, görög fürdőjelenetek palimpszesztjeire hasonlító kép lassan összeállt.

A képen négy fiatal lány volt teljes életnagyságban látható.

A négy fiatal lányon nem volt semmi.

A semmi így nem pontos, pontosabban nem fedi a valóságot, ezt vegyük szó szerint, ugyanis a négy fiatal lányon felül nem volt semmi.

Feszítsük tovább: kettőn alul sem volt semmi, ha a harmadik derekára tekert törülköző, illetve a negyedik féltényérnyi fürdőbugyija valaminek számít. Valami semmi azért volt rajtuk, rajtuk kettejükön volt, ne tagadjuk el.

A valami mégis valami, hiába semmiség, míg esetünkben a semmi sokkal inkább minden, az univerzum fuvallata, a beteljesülés ígérete, amitől eláll a lélegzet, gúvad a szem, gyorsabb a pulzus és robban az agy.

Azrael kívánta, bárcsak nyílna meg alatta a föld, s ha mégsem, legalább ő váljék láthatatlanná a misztikusan kavargó gőzben. Ennyi nővel még sohasem szaunázott együtt, különösen nem ilyen anyaszülten.

Ekkor átesett egy galádul az útjába kerülő dézsán, és ha valaki ezt esetleg nem vette volna észre, utána reflexből belerúgott a merítőkánálba.

Mondta, bocsássanak meg neki, de még nem ismeri ki magát.

A lányok felé fordultak.

Nevetés csorgott a padlóra.

Nem gonosz, de nem is együttérző. Nem lesajnáló, de nem is bátorító. Az a fajta a kiismerhetetlen női arzenálból, ami után akár természetesen is viselkedhetnél, mert azt sugallja, vegyél vissza, lám, észrevettek, elfogadtak. Még nem be, de nyugi, rajta vagy a küszöbön. Most már megpróbálhatsz semlegesen viselkedni, érett fiatalember módjára, ha képes vagy rá ebben a helyzetben.

Maxi kívánta, bárcsak nyílna szét annak a lánynak a törülközője, akit már régóta kinézett magának. A régóta azt jelenti, amióta fél év felfüggesztettet kapott a barátnőjétől tettenérés okán.

Maxi, aki tudvalevőleg nem egy jellemóriás, eddig mégis visszatartotta magát. Veszélyt szimatolt. Nem akart lyukra futni. Fülese volt, hogy a lány védett vágy tárgya. És ivarosa a Vezér kártyás brancsából való nagykutya.

De most égi jelnek vette a lány feltűnését.

Körüldongja, becserkészi, kipuhatolja. Kezdeményez, hátha üresedés van a nőben.

Ha már lesmároltad, birtokon belül vagy, gondolta, és startpozíciót vett fel.

Íme a négy femina, csak hogy átmenetileg rend legyen a férfifejekben, és szűnjön meg a mocorgás, mutassuk be őket.

Elsőként Maya, a környezetbarát műanyag vénusz. Azért elsőként, mert rajta van egyedül alsónemű, ha tíz négyzetcentiméternél nem is takar többet, és ezen fennakad a halászó ember gúvadt szeme. Menstruál, azaz ma kedvére utálhatja a többieket. Élettelen arc, unott és elégedetlen kifejezés. Rágógumiját időnként az ujaira tekeri, hátha valakinek az agyára megy. Az unalom mértékegysége nála egy pukkanás. Jómódú családból szökött meg még az érettségi előtt. Kisegített valami áruházban, de ékszert lopott, és azonnal kirúgták. Illetve előtte még végigment rajta a vezetőség három illusztris hímtagja. Köszönetet is mondattak vele, amiért nem hívták ki a rendőrséget, és ennyivel megúsza. Jött a szentháromság időszaka: buli, pia, füves cigi. És az ajándékok a szolgálataiért. Először megköszönte, később elvár-

ta. Az ékszernek örült a legjobban, azért bármire hajlandónak mutatkozott. Elégtétel az áruházi megaláztatásaiért. Egyszer összeakadt egy emberrel, akit a társai Századosnak hívtak. Ő egy átdorbézolt éjszaka után ékszer helyett állást kínált neki. Azt mondta, hálót ad neki, nem halat. És hogy ez egy bibliai gondolat, úgyhogy becsülje meg magát. És hogy ő, a Százados egy érzékeny, művelt férfi, aki gondját viseli az eltévedt báránycsordáknak. Maya a Kővárban otthonosan érzi magát. Tök hülyék a palik, hirdeti, hogy fizetnek azért, ami neki is jó. Nincs tartós kapcsolata, soha nem is volt. Sem férfival, sem nővel. Neki csak saját magával van kapcsolata, az sem nevezhető meghittnek. Egész életét átszövik az olyan dolgok, amiket bal kézzel elfogad, jobb kézzel megvet. Önmagát is beleértve. Azért vannak jó tulajdonságai is. Például nem szeret magáról beszélni. Raritás, értékelik is a férfiak.

A Doktornő régóta és optimista kétségbeeséssel keresi azt a személyt, aki azért jött a világra, hogy rátaláljon. Jó nyersanyag az élete. A bölcsészkaron szerzett pszichológusi diplomát. Égett a bizonyítványtól. Cikkeket írt egy szaklapba a deviáns viselkedésformák közösségátalakító aspektusairól. Horoszkópot gyártott egy tinimagazinnak. Előadásokra, pszichiátriai hétvégekre járt. Hetente kétszer fitnesztermekben zsúriztette az idomait. Különbözik tartotta magát induló pályatársainál. Úgy vélte, bármit képes magas szinten elvégezni, amit rábíznak, és ha lesz benne elég kitartás, akkor messzire juthat. Semmi nem árnyékolta be az életét. Semmi, amin el kellett volna gondolkodnia. Illetve majdnem semmi. Mert a férfiak sohasem azt vették el tőle, amit adni akart. Hiába óvta magát a csalódásoktól, azok csak jöttek szép sorban egymás után. Pozitívan gondolkodni, pozitívan, pozitívan, ezt hajtogatta a társas magány különféle színterein: ágyban, konyhában, budikban, idegen erkélyeken, zuhanyrózsák alatt. És bizakodott tovább. Mígnem egy ki tudja milyen napon a világ és főként az önmaga ellen táplált, hosszan visszafojtott haragját egy injekciós tűvel csillapította le. Azután persze egyre gyakrabban, ahogy ez lenni szokott. A végzett pszichológus elvonóba került. Igazság szerint önként vonult be, megkereste hajdani professzorát, aki egy klinika vezetője lett, ő intézte a formaságokat. Az élet bensőséges pillanatok nélkül sivatag, mondta, amikor szeme elől eltűnt a juharfákkal szegélyezett széles, kavicsos út. Visszatért. Rövidre vágatta a haját, befestette vörösre, a kontaktlencséjét modern szemüvegre cserélte, és ismét fitnesztermekbe kezdett járni. Itt találkozott egy régi ismerőssel még a pszichiátriai hétvégekről, aki nagyon hajtott rá, de valami kitudhatatlan okból nem jöttek össze. A docens úr másodszor nem hibázott, addig makacszkodott, míg el nem utaztak együtt az akkoriban nyílt impozáns Kővár Kastélyszállóba. A két hetes kényeztetés igazán jól sikerült. A Doktornő beleszeretett az esténként nagy pénzben játszóasztaltársaság legfiatalabb és lehangosabb tagjába. A docens eközben minden pénzét elvesztette, sőt még a kocsiját, és a nőjét is, de ezt csak utóbb vette észre. Aminek az lett a következménye, hogy maradék holmiját merőben emberbaráti cselekedetből egyetlen éjszakára átvitték a személyzeti szárny elkülönítőjébe. A Doktornőt pedig egy füst alatt átköltöztették a Vigécnek becézett ifjú nagymenő lakosztályába. Ami

az egyiknek kopp, az a másiknak, ugye, hopp. A Vigéc hathatós közbenjárására a Doktornő helyben kapott egy fél állást, mint munkahelyi pszichológus, lelki és egyéb segélyek szolgáltatója. S hogy idejének másik fele se maradjon kihasználatlanul, a Vigéc bizalma feltétlen jeleként rábízta virágzásnak indult kiskereskedését. A hálózat fő profilját a szexuális segédeszközök forgalmazása jelentette. A Doktornőt azóta a háta mögött Gumizsuzsinak hívják.

Csöcsy, a művésznő, több dolgot nem csinál, mint amit igen. Fest, rajzol, ír. Befelé él. Kész festményt az ő keze nyomán még senki nem látott. Rajzai többnyire a szemetesben landolnak. Szemérmes lévén az asztalfióknak ír, azt viszont gondosan bezárva tartja. Nyilvánvaló tehetségéről mindazonáltal mindenki meg van győződve. Akinek olyan tökéletesre formázott, az átlagosnál kézzelfoghatóan nagyobb, mégis feszes, és ne felejtjük el hozzátenni, természetes melle van, amely minden helyzetben ellenáll a gravitációnak, az nem lehet hétköznapi nőlény, annak más adományokkal is kedvez a sors. Csöcsy e tekintetben megérdemli a különösen értékes minősítést. Volt honnan elrugaszkodnia. Nagyon erkölcsös, vallásos családból származik. Gyermekkorának vasárnap délelőtti templomba járással teltek. Ha nem volt láza, még betegen is elcipelték. Lássá az Isten, viszonzásul a kereszthalálért, mily áldozatokra képesek érte az igaz hívek. Gyónt, bér málkózott, felekezeti iskolába jártatták. Az elvárásokat az anyja és az anyai nagymama nevelték belé. Csöcsy fél az élettől. Fél elmondani a véleményét. Fél, hogy kinevetik, megvetik. Senkitől nem kér semmit, de mindent megköszön. Nem tartja magát elég okosnak, se vagánynak, se tehetségesnek. Állandó lelkiismeret-furdalása van. Úgy érzi, képtelen megfelelni a család elvárásainak, és ez már akkor is így volt, amikor hátközépig érő aranyszőke haját copfba rendezte a nagymamái szigor. Úgy érzi, beleroppan. Tesz magával valamit. De nem tesz, mert kishitúsége, és az otthonról hozott puritán fegyelme erősebb. Úgy érzi, ő csak egy haszontalan teremtes. Ilyenkor produktív szegényen tör reá, elbújik az emberek elől, és nagy elánnal fest, rajzol, ír. Vagy fantáziál. Ebben ő a legjobb. Másokat semmi pénzért nem csapna be, önmagát annál gyakrabban, szinte kedvtelve, szenvedéllyel. Ezt hívja menekülésnek. Beszélni sem nagyon szeret. Ha van olyan dolog, amiről nem beszélhet az ember, akkor hirtelen sok másik is lesz, amiről ezért jobb hallgatni. A lányok társaságában is nagyokat hallgat. Mindenkit meghallgat, mindenki vele beszél meg a problémáit, nem a Doktornővel. Ő a kastélyszálló személyzetének lelki személtládája. Amit oda bedobtál, légy nyugodt, nem forog vissza. A barátnője, az egyetlen, Para Zita hívta őt a Kővárba dolgozni. Így mondják, dolgozni.

Para Zita klasszikus átmenetet képez a ganglotyó és a femme fatale között. Gondosan kimért közönnyel védelmezi önmagát, pontosabban azt az énjét, amelyikkel éppen azonosul. Az egyetlen ember, akihez pozitív érzelmek fűzik, a barátnője, Csöcsy, akivel mindenben különbözők, de abban azért hasonlítanak, hogy egymást szeretik. Fájdalmat az élvezettől aligha lehet leválasztani. Para Zita ölni is tudna a barátnőjéért. Jó, ölni nem, öletni talán, de az ő esetében semmiben sem lehetünk

biztosak. Több személyisége van, egyik elől sem volt még nagyon hová kitérnie. Az egyik mindig kurva akart lenni. Azt akarja, hogy megalázzák, agyonbasszák, megerőszakolják. Lehetőleg többen, sőt többen egyszerre. Mások kéjének cselédjeként úgy érezhette, teljesültek a külvárosi proli családban felnőtt vadóc önmagának tett fogadalmi. Már gyerekként eltökélte, hogy nem olyan lesz, mint az anyja, nem fog egy férfit szolgálni egész életében. Az anyját a maga választotta szerepéért szánta, az apját a lúzerségéért rühellte. De azokat a férfiakat, akik nem hasonlítanak rá, erősek, győztesek és villog a fogsoruk, azokat isteníti, szolgálja, fetiszálja. Humán-érzelmei rezdülése nélkül odaadja magát nekik. Aki megnyerte, hadd vigye. Szokta mondani, ha valakinek van valamije, használja, mi fenére lenne különben. Személyiségének másik oldala a sötétben vált igazán láthatóvá. Egy időben ugyanis keményen élt, éjszakázott, csavargott, ivott, ismerkedett. Napközben egy kozmetikai szalonban segédkezett, műkörmöket festett, epilált, söpörte a padlót, de csak azért, hogy este legyen mit elvernie. Veszélyes helyeken, aggasztó alakok társaságában tűnt fel. Mindenkiel kefélt. Ezek a közjátékok nem voltak különösebb hatással a gondolkodására. Viselkedése, ha lehet mondani, még szélsőségesebbé vált. A vesztély felajzott öröme gyorsan semlegesítette ritkán derengő büntudatát. Ez az idő is elmúlt. Most éppen arra készül, hogy szerelmes legyen. Körömszakadtáig ragaszkodik a jelenéhez. Nem érdekli, ki volt, ki lesz. Alig várja már, hogy valaki belépjen a szívét körülvevő ürességbe. Hasadt személyiségének harmadik bugyra azonban még tartogat meglepetéseket.

Négy nő és két férfi. Maxi szerint másfél, de ő ezt viccből mondja. Már legalább negyedórája ülnek bent a finn szauna szantálillatú gőzkamrájában. A nők negyedórája mondják a semmit. Magukkal vannak elfoglalva. A fiúk negyedórája hallgatják. A nőkkel vannak elfoglalva.

Csöpögnek a percek.

Jobb, ha bele se gondol, gondolta Azrael sokadik kínjában, két perzselő szirén, Csöcsy és Para Zita közé szorulva.

És nem gondolt bele, mi történne, ha az egyikük véletlenül, vagy uram bocsá, szándékosan rátenné kezét az ő éppen akkor, éppen ott a melegtől felajzott, esetleg elernyedni készülő bármelyik testrészére. Inkább ült tovább moccanatlanul, nem firtatva a hullamerevség állapotának átmeneti előnyeit és hátrányait.

Ehhez hasonló élményben még sohasem volt része.

Teher alatt nő a pálma, villant eszébe nagyanyja régi bölcsessége, és nem kellett lenéznie a lába közé ahhoz, hogy meggyőződjön e mondás igazságtartalmáról.

Maxi persze otthonosan mozgott köztük. Dobott egy-két merítőkánálnyi vizet a forró kövekre, letörölte a hátukat törülközővel, és egyre újabb látványokon legelészett.

Ha Azrael jobban figyelt volna, és nem annyira a számára szokatlan helyzettel van elfoglalva, azt is észrevehette volna, hogy Maxi időközben bevetésre indult. A lányokhoz képest más korosztályhoz tartozó, asszonyos testű Doktornót fixírozta

eléggé feltűnően. Ám Azraelnek csak az tűnt fel, hogy a Doktornő milyen sokat beszél, és úgy nevet, mintha sokkot kapott volna. Remélte, hozzá nem intéz tolakodó kérdéseket, de tévedett. A Doktornő szokása szerint mindenkiről mindent tudni akart. És ezt azonnal, rámenősen, empatikusnak aligha nevezhető agresszivitással.

Élénk érdeklődést mutatott Maxi világról vallott nézetei iránt. A Föld általános felmelegedésénél csak a saját kalóriaproblémái izgatták jobban. Most is elhitte, amit el akart hinni, így aztán hamar szót értettek. Kérdésekkel tágította a saját látókörét, úgy csinált, mintha figyelme nemcsak a másik személyének, hanem a mondanivalójának is szólna, holott vajmi kevés fogalma volt arról, ami vele és körülötte történik.

A Doktornő fogyókúrázott, és a stratégia fontos eleme volt a szauna.

Dőlt róla a veríték, és jólesett, hogy van valaki, ráadásul egy férfi, aki az önkéntesek elnéző jóindulatával törli le hátáról és válláról a menetrendszerűen előtörő izzadtságcseppeket. Menesz idején amúgy is mindig előntötte a láva. Már sajnálta, hogy reggel kifestette magát. Ha belenézett volna az öltöző állótükrébe, láthatta volna, hogy a festék, amivel a szemét, arcát és száját megdolgozta, különös, szétkent festménnyé ázott a gőzben. De nem akart lemaradni egyetlen szóról sem, ami odabent elhangzik. A kabin legkevésbé megvilágított zugába húzódva túrt és mosolygott, s amikor úgy érezte, senki nem figyel rá, lepedője sarkával próbálta eltávolítani az izzadtságban pácolódó sminkfoltokat.

A világ baszik ránk.

Para Zita mondta ezt egyik állandó, egymás közti témájuk summázataként. Fejét lassan körülforgatta, és a kontúrtetővált, csókos felsőajkára tapasztott nyelve, mint a rulettben, Azrael tekintetével egyvonalban állt meg. Mintha tőle várta volna a megerősítést.

Azrael rögtön szorosabbra tekerte magán a testét.

Para Zita látható élvezettel nézett rajta végig. Közben felállt, szétvetett lábakkal, akár egy preparátum, beállt a kabin közepére, és a fiú felé fordulva törülgetni kezdte magát.

A kar és a nyak hamar megvolt. Kicsi, de annál formásabb mellén lassabban járt körbe a kéz. A has csillogó pihéin lefelé szánkázó törülközővel már szinte megállt az idő.

A lány, kéjének ügyes kézművese, Azraelnek pózolt, ezt a vak is láthatta.

Úgy nyúlt a vonzerejéért, mintha csapot nyitna ki. A művelet közben alig észrevehetően előre-hátra ringott, szabad kezét a csípőjéhez szorította. Közben le nem vette a szemét a fiúról. Némán nézték egymást, egyiket a másik, másikat az egyik. Majd a lány rutinosan a fiú mellkasára svenkelt, onnan tovább, lejjebb, egészen a combtőig.

Azraelt majd szétvetette a forráság.

Bizseregtek a hajhagymái, zsibbadt a lába ujjja, melle kasából erős zihálás tört elő.

Még nem szokta, hogy női szem rajta ilyes dinamikával elidőz.

A menekülési irányt kémlelte, ám a dézsa-jelenet után nem akart még egyszer nevetségessé válni. Szeme héja megadóan csukódott a pilláin ülő izzadtságcseppekre. Csípte a sós nedv, de ez volt a legkisebb baja.

Ahogy az ilyenkor lenni szokott, pontosan azzal nem számolt, amire pedig igazán számíthatott volna. Merevedése volt.

Definitív, méretes, leplezhetetlen.

Érezte, csinálnia kell valamit. Azt hiába várná, hogy a teste önmagától jobb belátásra tér.

Csöcsy, aki eddig megbabonázva bámulta barátnője akcióját, mintha megérezte volna a mellette ülő fiú altesti kiterjedésének masszív növekedését, és elhúzódtott tőle anélkül, hogy levette volna szemét Para Zita módszeres, körkörös mozgást végző, törülközőre tapasztott kezéről. Neki egészen mást jelentett ez a szaunaszínpad előadás.

Maya, aki eddig úgy nézett maga elé, mintha minden emléke egy liftaknába vesztett volna, most elkerekítette a száját és felnevetett. Ettől kipukkant a rágógumija. Arcára kaján vigyor ült és a nyálát is megvillantotta. Ezzel jelezte, hogy képpen van, Azrael zászlóshajóvá avanszáló lila nadrágja őt sem hagyta érintetlenül.

Maxi mentette meg a helyzetet. Két nagy merítőkanál vizet dobott a kövekre, amitől sistersgő gőz árasztotta el a kabint. A lányok sikongva menekültek kifelé a bőrtüket égető, hirtelen jött forróság elől a hideg zuhany alá.

A kecsgető helyzetek nagyon ijesztőek tudnak lenni. Vagy nevetségesek, ami ugyanaz, esetenként még rosszabb.

Azrael a zuhany alatt eldöntötte, hogy nem megy vissza a többiekkel. Rájött, hogy ő ma a bónusz, és nem kért belőle. Próbált rendet rakni az agyában és a nadrágjában.

Eközben egy másik zuhanyrózsa alatt Maxi a Doktornő hátát szappanozta. Para Zita Csöcsyvel osztotta meg legfrissebb élményeit. Csak Maya hűtötte magát egyedül.

Fájront van.

Nem lehetett nem meghallani ezt a hangot.

Hiába volt a gőz, nem lehetett nem meglátni a hang gazdáját.

Fájront van, angyalkáim. Vége a gyereknapnak. Szedjétek a motyót és szívódjatek fel, mielőtt a Százados ideér, és egyenként raportra visz benneteket.

Lehetett abban valami, amit a kacsázva közeledő termetes, bogárszerű nőlény feléjük kiabált, mert a lányok tünde gyorsasággal öltözni kezdtek.

Maga is itt van, Kokszi Maxi, kérdezte nyájasan üvöltve az asszony.

Benőhetne már a feje lágya, hallja, itt pináskodik a tinédzserekkel, és még ezt a szegény fiút is belerángatja. Szégyellhetné magát, vén kujon.

Mint egy támadni készülő hatalmas bogár, megállt a medence szélén és onnan folytatta a rikácsolást. Kékeslila árnyalatok jelentek meg az arcán, a fül és a halánték között, ami nála a felháborodás jele volt. De ezt az öltözők felől nem láthatták.

Gané egy világ ez, és a férfiak a főganék. Megpróbálnak megszerezni mindent, és elveszítik azt is, amijük van. A farkukat veszíthetnék már el, de örökre. Béke lenne a földön.

Azrael leszámítva, aki még nem találkozott vele, mindenki azonnal felismerte a Muter hangját.

Amennyire szerették őt, annyira tartottak is tőle. Nem csak azért, mert szabad-szájú volt, és kíméletet nem ismerve a szemükbe mondta, amit nem szerettek volna hallani, hanem mert régi bútordarab volt, amolyan szent tehén. Bármit megtehetett, és ha akarta volna, az ellenkezőjét is. Már a Kővár felújítása előtt itt lakott a kutyáival és a jószágaival. Mindenkit ismert, mindenkiről tudott mindent, aki egynél többször megfordult errefelé. A jövevény számára úgy tűnhetett, Muter egyidős a Kővárral, és amilyen szívós, elpusztíthatatlan fajta volt, itt is fog élni az idők végezetéig.

Gyerünk, gyerünk, tűnjetek már el. Nem viszem el a balhét helyettetek. Kis kurvák, annyi eszetek sincs, mint egy szódásüvegnek.

Rekedtes, mély hangján minden egyes elnyelt szótag jóindulatról árulkodott.

Kinézetre és természetre is éppen ellenkező típus volt, mint Azrael nagyanyja, ő mégis azonnal rokonszenvet érzett iránta. Nem tudta volna megindokolni, miért. Nézte a számára idegenszerű, mégis régóta ismerős eleven gesztikulálását, rajz-filmbe illő guruló járását, a rövid, tömzsi nyakon járás közben törött metronómként ide-oda billegő apró fejét, és szomorúsággal elegyes kíváncsiság fogta el.

Maga is, pöcsfej, nem hallja. Jobban teszi, ha kerüli a Századost. Fújnak magára, ha nem vette volna észre. Attól, hogy egyszer kimentett a vízből egy részeg állatorvost, aki olvasta az Állati elméket és delfinnek képzelte magát, még nem pótolhatólan.

Két perc sem telt el, és ketten maradtak a fiúval.

Az asszony fújtatott egy nagyot, majd ugyanazzal a lendülettel lehuppant a szélső rajtkőre.

Hoznál egy pohár vizet, fiam, szólt egészen más hangon.

Azrael hozta a vizet. Most először látta egészen közelről az arcát.

Pergamenszínű, májfoltos bőr, mélyre vésődött ráncok, sárga szembogár, fátyolos, bogárszárnyra hasonlító pupillák.

Szája akár egy nagy zsíros paca.

A haja úgy égnek állt, mintha eszelős lenne.

A pohárért kinyúló karja olyan szőrös volt, akár a díványhuzat.

Ahogy ott ült a rajtkövön és a vizet kortyolgatta, csupasz, óriás hasa kupolaként trónolt vastag combjai felett.

Mégis.

Azrael nem érezte visszataszítónak ezt az asszonyt. Csúnyának igen, de az egy másik érzés. Bőre mély barázdáiban, árkaiban és ráncai lefutó vonalrendszerében volt valami időtlenség. Ezt erősítette a buddhaszerű ülőpóz által keltett hatás.

Csak nem félsz tőlem, fiam.

És felnevetett. Az uszoda csak úgy zengett.

A bő inge alatt gömbölyödő terebélyes pocak nevetés közben úgy rázkódott, mint amikor abroszból rázzák ki a morzsákat.

Az öregség olyan, mint a rák, mondta leplezetlen keserűséggel. Belülről kifelé rágja meg az embert.

Sokáig beszélgettek.

Közben az öltözőkkel szemközti falon kedvükre hintáztak a szárítókötélre dobott törülközők árnyai.

Azrael most először gondolt arra, hogy a váratlan dolgok néha segítenek megtalálni önmagunkat.

